

Riječ Božja

na 5. nedjelju kroz godinu, 04.02. 2024.

1.čitanje: Lev 13, 1-2. 45-46: Gospodin reče Mojsiju i Aronu: "Ako se kome na koži pojavi otekline ili lišaj ili bjelkasta pjega što bi bila nagovještaj gube na koži njegova tijela, neka se takav dovede svećeniku Aronu ili kojemu od njegovih sinova svećenika. Onaj koji se bude ogubao, neka nosi rasparanu odjeću; kosa neka mu je raščupana; gornju usnu neka prekrije i viče: "Nečist! Nečist!" Sve dok na njemu bude bolest, neka nečistim ostane, i kako je nečist, neka stanuje nasamo: neka mu je stan izvan tabora."

**Pr.Ps.: Utočište ti si moje,
radošću me spasenja okružuješ.**

2. čitanje: 1 Kor 10, 31 - 11, 1: Braćo! Ili jeli, ili pili, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činite. Ne budite na sablazan ni Židovima, ni Grcima, ni Crkvi Božjoj, kao što i ja svima u svemu ugađam ne tražeći svoju korist, nego što koristi mnogima na spasenje. Nasljedovatelji moji budite, kao što sam i ja Kristov.

Evangelje po Marku 1, 40-45: U ono vrijeme: Dođe k Isusu neki gubavac, klekne i zamoli: "Ako hoćeš, možeš me očistiti!" Isus ganut pruži ruku, dotače ga se pa će mu: "Hoću, budi čist!" I odmah nesta s njega gube i očisti se. Isus se otrese na

nj i odmah ga otpravi riječima: "Pazi, nikomu ništa ne kazuj, nego idi, pokaži se svećeniku i prinesi za svoje očišćenje što propisa Mojsije, njima za svjedočanstvo." Ali čim iziđe, stane on uvelike pripovijedati i razglašavati događaj tako da Isus više nije mogao javno ući u grad, nego se zadržavao vani na samotnim mjestima. I dolazahu k njemu odasvud.

Službe Božje

U crkvi Sv. Franje na Kaptolu: nedjeljom i blagdanima u 7, 9, 10, 11.30 i 18.30 sati. Radnim danom svete mise su u 18.30 sati. Pola sata prije svetih misa biti će prilika za slavlje sakramenta pomirenja.

Važne pojedinosti iz života i rada zajednice

Vaši darovi našoj zajednici u prošleme tjednu:
Darovi za obnovu crkve i samostana: 220,00 eura
Milostinja 28. 01. 2024. 875,00 eura

Neka Gospodin izlije blagoslov na sve Vas!

Pamtimo

za svoje dobro i dobro onih koji su nam povjereni...

OBNOVA CRKVE I SAMOSTANA SV. FRANJE

Ovih dana je započelo uređivanje stropa sakristije, a i na krilu samostana uz Kaptol je gotovo sve dovršeno. Molite za sve one koji su uključeni u ovo veliko djelo. Neka Bog sve blagoslovi!

VJERONAUKE za prvopričesnike i krizmanike je redovito subotom. Molimo da djeca redovito dolaze na vjeronauke i na svetu misu nedjeljom. Hvala Vam!

FRANJEVAČKA MLADEŽ započinje svoje susrete četvrtkom. Prilika je to da se mladi vjernici upoznaju, druže, da rastu u vjeri...

BL.ALOJZIJE STEPINAC - Kad je uspostavljena nova komunistička vlast, Stepinac je nastavio neustrašivo djelovati po svojoj savjesti. Komunisti su znali da mu ne mogu nikakvu krivnju predbaciti pa su ga pustili djelovati u novim prilikama. Bili su vrlo razočarani kad ga ni nakon petnaest mjeseci komunističke Jugoslavije nisu mogli pridobiti sebi za potporu niti nagovoriti da Katoličku Crkvu u Hrvatskoj odijeli od Svete Stolice. Stepinac je uhićen 18. 9. 1946. godine, a 30. 9. 1946. započelo mu je brzo suđenje. Optužba bi se mogla sažeti u slijedeće točke: suradnja s Nijemcima, odnosi s Pavelićevom vladom, postavljanje kapelana u hrvatskoj vojsci, prisilna "prekrštavanja" te otpor komunističkoj vlasti. Od prijavljenih 35 svjedoka obrane koji su htjeli svjedočiti za Stepinca, sud je odbio njih 27, među njima neke Srbe i Židove. Neke je policija znala i pritvoriti, samo da obrana ne bi do njih mogla doći. 11.10.1946.

osuđen je nadbiskup Stepinac "na kaznu lišenja slobode s prisilnim radom u trajanju od 16 godina te na gubitak političkih i građanskih prava u trajanju od pet godina". Nadbiskup Stepinac bio je zatvoren u Lepoglavi do 6. 12. 1951. godine, kada je prebačen i zatočen u kućnom zatvoru u svom rodnom mjestu Krašić, gdje je njegovu vezu s javnošću uspješno sprječavala straža od tridesetak policajaca. Međunarodni odjek na Stepinčevu osudu bio je neobično snažan i masovan. Prosvjedi su stizali sa svih strana slobodnog svijeta. Prosvjedovali su državnici, crkveni dostojanstvenici, pisci i druge javne ličnosti. Gotovo da nije bilo zemlje na svijetu iz koje se nije čuo na jedan ili drugi način glas solidarnosti s nadbiskupom Stepincem. Glasovi iz svijeta su bili toliko snažni da su komunističke vlasti došle na ideju da se Stepinca oslobodi. U tu je svrhu angažiran sam predsjednik vlade tzv. Narodne Republike Hrvatske dr. Vladimir Bakarić i on je već u ožujku 1947. godine službeno došao Stepincu u Lepoglavu. Doslovce, usrdno ga je molio da potpiše već sastavljenu molbu predsjedniku Jugoslavije Titu za pomilovanje, uvjeravajući ga da će odmah bit oslobođen i poslan na slobodu u inozemstvo. Ne samo da je Stepinac to najodlučnije odbio, već je odmah zatražio da pošalju Titu njegovu odlučnu izjavu da traži reviziju procesa, ali ne pred komunističkim, već pred neovisnim sudištem. A na prijedlog da ode iz zemlje, sa smiješkom je rekao da svoj narod nikako neće ostaviti. Nakon vijesti da je papa Pio XII. imenovao 29. 11. 1952. godine 14 novih kardinala, a među njima i nadbiskupa Stepinca, vlada tzv. FNR Jugoslavije prekinula je diplomatske odnose sa Svetom Stolicom 17.12.1952. godine. U zatočenju u Krašiću kardinal Stepinac je neočekivano počeo pobolijevati. Radilo se o gotovo neobjašnjivim i različitim zdravstvenim komplikacijama. Diskretno su se pojavila neka stručna mišljenja da je moguće da je u zatvoru bio trovan. To se slagalo s komunističkom žarkom željom da Stepinac nikada ne zasjedne ponovno na nadbiskupsku stolicu u Zagrebu, kao i sa činjenicom da su u tim vremenima dva hrvatska biskupa bila ubijena, a jedan od njih upravo trovanjem. Bili su to križevački grkokatolički biskup dr. Janko Šimrak i dubrovački biskup dr. Josip Carić. Stepincu je preporučano liječenje u inozemstvu, ali kako mu vlasti nisu htjele garantirati da će se moći slobodno vratiti u svoju zemlju, odbio je. Unatoč liječničkim zauzimanjima s raznih strana svijeta, trajno je obolio od polycithimije (pretjeranog umnožavanja crvenih krvnih zrnaca) i tu mu se nije moglo puno pomoći. Opraštajući svima koji su mu nanijeli zlo i moleći za svoje progonitelje, pri punoj svijesti i potpuno miran dočekao je smrt 10. veljače 1960. godine.

U CRKVI SV. FRANJE NA KAPTOLU

Nedjelja, 04.02.24. u 7, 9, 10, 11.30 i 18.30 sati
Ponedj., 05.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane
Utorak, 06.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane
Srijeda, 07.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane
Četvrtak, 08.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane
Petak, 09.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane
Subota, 10.02.24. u 18.30 sati: na vaše nakane

Broj žiroračuna na koji možete uplatiti svoje donacije za obnovu crkve i samostana:

Franjevački samostan, Kaptol 9, Zagreb

Zagrebačka banka, IBAN: HR 2723600001502750171

SWIFT: ZABHR2X

Ministranti: 04. 02. 2024.

Crkva Sv. Franje na Kaptolu u 7, 9, 10, 11.30 i 18.30 sati: bogoslovi i ministranti

Samostan "Sv. Franje" - 01 4898 333

fra Zdravko - 091 5407 625

I

STEPINČEVO U ZAGREBU

Kroz vrijeme bivše Jugoslavije redovito se na misi za Stepinčevo okupljalo na tisuće vjernika u katedrali u Zagrebu, još uvijek se sjećam jedne svete mise koju je vodio blagopokojni kardinal Franjo Kuharić. To je bilo uistinu za pamćenje, nije se moglo ući u katedralu od tolikog mnoštva vjernika. Svijest da je naš kardinal Alojzije Stepinac svet vlada u našem narodu i nadamo se da će uskoro i sav svijet to razumjeti i prihvatiti. Molite na tu nakanu, zaufano s puno ljubavi...

Male šale

Sprema se Ivica za izlazak i kako nema novaca upita oca: "Tata, imaš li nešto novaca?" A otac mu odgovori: "Imam sine, ne sekiraj se ti za mene!"

Kat. kal. 04.02.'24. 5. NEDJELJA K.G. Mk 1, 29-39

Pon. 05.02. Agata, Goran, Dobrila Mk 6, 53-56

Uto. 06.02. Petar Krstitelj i dr., muč. Mt 16, 24-27

Sri. 07.02. Rikard, Držislav, Teodor Mk 7, 14-23

Čet. 08.02. Jeronim E., Mladen Mk 7, 24-30

Pet. 09.02. Skolastika, Zora, Sunčana Mk 7, 31-37

Sub. 10.02. **Bl. Alojzije Stepinac** Mk 8, 1-10

Ned. 11.02. 6. NEDJELJA K.G. Mk 1, 40-45

Željeli bi izraditi Web stranicu i učiniti dostupnijim sadržaj listića svima koji to žele!
Molimo stručnu pomoć! Hvala unaprijed!

Odgovara i uređuje: fra Zdravko Lazić
Kaptol 9, 10000 Zagreb
Telefon: 01 4898 333
E-mail svećenika: zdravko.lazic@ofm.hr

Sv. Franjo iz Asiza

04/02/2024. Godina 5. Broj 5

tjedni listić crkve i samostana "Sv. Franje" na Kaptolu 9 u Zagrebu

"Ako hoćeš, možeš me očistiti!"

Ili jeli ili pili, veli sveti Pavao u poslanici kršćanima u Korintu, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činite. Premda živimo daleko i od prostora u kojemu je to pisano i od vremena nastanka ove poslanice, nadahnuta riječ se i na nas odnosi. I mi smo pozvani, sve što činimo, činiti na slavu Božju. Da bi netko mogao sve činiti na slavu Božju, nužno mora vjerovati u Boga. A vjerovati u Boga zapravo znači Boga staviti na prvo mjesto u svom životu. Ova spoznaja je prilika da se svatko od nas zaustavi nad svojim životom, da se prisjeti svojih razmišljanja i djelovanja te da se zapitamo koliko je uistinu Bog nama važan. Je li nam Bog na prvom mjestu? Oni koji u Boga vjeruju svoju vjeru pokazuju djelima. Prepoznaje li se naša vjera po našim djelima? Vjera je milosni Božji dar čovjeku. Ali čovjek je pozvan slobodno prihvatiti taj Božji dar i razvijati ga. Proces je to koji od čovjeka zahtijeva opredjeljenje, napor i vrijeme. I poziv sv. Pavla da sve na slavu Božju činimo također zahtijeva i opredjeljenje i napor i vrijeme. Prije svega je potrebna zrela odluka da ćemo vjeru svjedočiti svojim životom. Odluka da nećemo povjerovati onima koji nas uvjeravaju da je vjera privatna stvar i da se moramo odricati svojih uvjerenja čim izađemo iz crkve ili iskoračimo iz svoje kuće. Biti vjernik znači u svakom trenutku djelovati prema Evanđelju koje se najjasnije sažima u Isusovoj zapovijedi ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Zar itko dobronamjeran može smatrati da je ljubav nepoželjna ili nepotrebna u svim segmentima života? Zar itko dobronamjeran može misliti da je Evanđelje, koje naviješta ljubav prema svakome čovjeku, nešto čega bismo se mi kršćani trebali sramiti i ne svjedočiti javno? Nakon što se odlučimo uvijek i svugdje živjeti svoje kršćansko opredjeljenje, potrebno je uložiti napor da to i postignemo. Prije svega napor razumijevanja Božje Objave, prihvaćanja Riječi Božje, upoznavanja tradicije i sadašnjosti Crkve te prepoznavanje znakova vremena preko kojih nam se Bog danas objavljuje. Drugi napor je vježbanje u činjenju dobra i nastojanje da svaki dan postajemo sve bolji oslobađajući se onoga što je u našem djelovanju, govorenju ili razmišljanju loše i razvijajući ono što je dobro. Dakako da je potrebno neprestano molitvom

tražiti Božju pomoć da nam dade darove Duha Svetoga i nepokolebljive upornosti. Upravo zato što je put vjere rast i napredovanje u spoznaji i djelovanju, potrebno je i vrijeme u kojemu ćemo se usavršiti. Stoga je potrebno da jedni druge, molitvom i primjerom, potičemo i pomažemo u rastu u vjeri. Nakon nekog vremena ćemo primijetiti neupitnu istinu. Nastojanje oko dobra, napor da sve na slavu Božju činimo, nakon nekog vremena će postati dio naše naravi i moći ćemo potpuno spontano biti oni koji isijavaju svoju vjeru posvuda. Malo prije izrečeni poticaj da svojim životom proslavljamo Boga u svijetu, sv. Pavao spominje još jednom preričući ga i dajući mu novu dimenziju. Način na koji se ponašamo ili govorimo, pa čak ni ono što svojim mislima premećemo, ne samo da ima veze s Bogom, nego ima veze i s ljudima s kojima se susrećemo. Jer kao što svojim životom možemo druge ljude potaknuti da i oni uzvjeruju Bogu tako da ga počnu slaviti činjenjem dobrih djela, možemo druge ljude sablazniti, navesti na grijeh ili otpad od vjere. I zbog toga je svaki onaj koji u Krista vjeruje potaknut svugdje jasno i nedvosmisleno svjedočiti svoje temeljno opredjeljenje za Isusa koji je Krist. O kada bismo postali svjesni da su nam povjereni životi i duše ljudi koje susrećemo. Da svojim djelima i riječima drugome možemo pomoći ili ga odvratiti od činjenja dobra. Opredjeljenje za trajno življenje evanđeoske poruke ljubavi, dat će nam snage da ne razmišljamo na način kako je propisano u izvatku iz Levitskoga zakonika kojega danas slušamo u crkvama. Nikoga nećemo doživljavati kao osobu koju treba ukloniti iz ljudske zajednice samo zato jer je ta osoba obilježena bolešću ili različitošću. Oni koji žive u Novome Savezu ponašaju se u skladu s Isusovim primjerom. Prihvaćaju svakoga čovjeka zato jer svi ljudi imaju jednako dostojanstvo koje proizlazi iz čovjekove sličnosti s Bogom, a ne odbacuju ga radi njegove posebnosti. Pače, Isus nas uči da su baš oni koji su pogođeni bolešću, očajem, samoćom, napašću ili grijehom najpotrebniji naše ljubavi i blizine. I pravo je da se od nas koji u Krista vjerujemo nadaju pomoći i razumijevanju jer znaju da nas u djelovanju neće voditi osobni interes, nego ćemo sve činiti na slavu Božju.